

Mathias Lillehagen som drev Mesnalien Auto kjøpte høsten 1931 en brukt 1929 modell Nash ved Motorcentralen. Sju-seteren ble brukt som drosje.

en rimelig amerikaner igjen ved siden av den dyrere Nashen. Willys-Overland ble valgt. Dyrlege E. Nordrum i Ringebu kjøpte en Continental Sedan 9. februar 1939, det samme gjorde doktor Smith-Erichsen i Follebu, og en dyrlege på Vinstra.

Dansken J. S. Rasmussen hadde konstruert små dampmaskiner som leketøy, da han begynte å produserte motorsykler. DKW-syklene var kjente og det rullet mange av dem på norske veger, da fabrikken i 1928 lanserte sin første bil på ei messe i Leipzig. Produksjonen skjedde ved fabrikken i Berlin. Den samme to-takts motoren som ble brukt på motorsyklene, ble plassert under panseret på bilen. I 1931 lanserte fabrikken sine første framhjulsdrevne biler i F-serien, nemlig F-1. DKW ble en del av Auto-Union-gruppen i 1932, i selskap med merker som Horch, Wanderen og Audi.

DKW-vognene ble populære i Tyskland og gjorde det også bra på flere eksportmarkeder. Modellspekteret omfattet de forhjulsdrevne Reichklasse og Meisterklasse, og de bakhjulsdrevne Sonderklasse

Drosjer på Lilletorget. Fra venstre Petter Haugens Studebaker, deretter Lars Lerdahls Willys Knight, og Erling Evensens Nash, begge levert fra A/S Lillehammer Motorcentral og så to biler som ikke er identifisert. Johs. Snilsberg, Børre Bjørnsrud, Karl Bevolden, Martin Nilsen, Johan Houg og Anne Mæhlum var andre drosjeeiere som i 1930 kjørte Nash i Lillehammer.

tilbake til 1903. Da het bilfabrikken Standard Wheel Company, som ble avløst av navnet Overland Company og deretter het det Willys-Overland Company. Ut fra fabrikkportene rullet det biler og modeller som bar navnene Willys, Overland og Willys Knight. Man kan undres over navneforvirringen, for det var umulig å skille de tre merkene fra hverandre. Det var Willys Knight som i første omgang ble knyttet opp mot Lillehammer Motorcentral. Willys-fabrikken overtok i 1914 firmaet Edward-Knight, en bilprodusent som leverte biler med fire sylinders dobbelt sleidemotorer. De ble konstruert i 1907 av Charles Y. Knight, og Willys Knight ble lansert som eget merke. Navnet ble brukt fram til 1932. Sleidemotoren var veldig stillegående, den rolige gangen forplantet ikke vibrasjonene til karosseriet. Motoren hadde ikke ventiler, men to sett sleiderør med åpninger som gikk opp og ned mellom stemplet og sylinderveggen.

I 1920 fikk Willysfabrikken et datterselskap i England som monterte biler for det engelske markedet. Utover i 20-årene hadde Willys Overland en sterk stilling i Norge. Overland var en billig bil. I mellomklassen hadde Willys fortsatt Knight-modellene, men etterhvert utspilte sleidemotorene sin rolle. De andre bilprodusentene hadde på sine konvensjonelle motorer fått redusert ventilstøyen og gummi-oppheng reduserte vibrasjonene i karosseriet. Dessuten var det dyre motorer.

Bings Auto Co A/S i Drammensveien i Oslo var norsk importør av Willys. I 1928 tok de inn flere biler i kasser fra fabrikken i USA. I 20-årene var det flere norske bilimportører som gjorde det samme og det foregikk norsk montering av både personbiler og lastebiler. Ford T var blitt montert flere steder i landet, blant annet hos P.T. Helleberg. Star Rugby var et annet merke som ble satt sammen i Norge dette ti-året. På tredvetallet skulle monteringsarbeidene bli meget omfattende, med merker som Chrysler, Dodge, Reo, Rockne, Essex-Terraplane, Packard, Hudson, International og Chevrolet.

Det ble gjort avtale mellom Lillehammer Motorcentral og Bings Auto Co A/S. Lillehammer-firmaet skulle monterte biler. Willys Knight'ene kom til byen i kasser og disse ble fraktet fra jernbanestasjonen til verkstedet i Kirkegata.

Etter at monteringen var over, ble de fleste bilene solgt lokalt. I 1929 finner vi tre Willys Knight-eiere i distriktet, nemlig Einar T. Holte i Langsethvegen, fru Karoline Bjørnson på Aulestad og drosjeeier Lars Lerdahl i Lillehammer. Holte hadde registreringsnummer E-5255, fru Bjørnson E-5412, mens Lerdahls bil var registrert

på E-5421. I bilboka for 1930 finner vi disse Willys Knightene i distriktet: E-312 med Pauline Nyfløtt som eier. Hun drev kafé i Jernbanegata og hadde drosjeløyve. Einar T. Holte har fortsatt sin Willys Knight på E-5255, og den lukkede E-5324 rattes fortsatt av Lars Lerdahl. Fru Bjørnson på Aulestad har heller ikke solgt sin bil. I seinere oversikter er også drosjeeier og kafévert Magnus Bækken eier av en sju-seters Willys Knight.

Bilmonteringen skulle ha fortsatt i 1931. Da averterte Bing Auto Co A/S i Norsk Motorblad at de hadde fått inn «et lite parti Willys Knight med førsteklasses norskbyggede sju seters sedan karosserier for drosje-eller rutetrafikk».

Det er bevart en av Willys Knightene som Lillehammer Motorcentral monterte. Eier i dag er Terje Nyhuus på Hamar. Nyhuus er tredje eier, og han kjøpte bilen av Tor Reirmo på Fåberg. Restaureringen var fullført i 1977 og siden har bilen rullet på vegene med sitt gamle registreringsnummer E-5255, det samme nummert Einar T. Holte hadde på bilen da han kjøpte den ny i 1929.

48 år i mekanikeroverall

Nils Larsen er pensjonist og bor i Olasvevegen. 86-åringen arbeidet ved Lillehammer Motorcentral fram til 1977. Da takket han av etter å ha vært med på de siste arbeider ved nyanlegget i Industriegata. Han fikk følge med på ei spennende utvikling hvor bilen sto i sentrum.

– Jeg begynte ved Lillehammer Motorcentral en sommerdag i 1929. Jeg hadde arbeid på Fagstads bensinstasjon nord i Storgata. Der var det stille i vintermånedene, men om sommeren var det stor trafikk. Det var ikke så mange bensinstasjoner i Lillehammer sentrum den gangen. Jeg ble ansatt som læregutt av Even O. Berg. Det ble en 48 år lang arbeidsdag. Det var 48 gode år på en fin arbeidsplass med et godt miljø. Det var nesten slik at hadde du først fått arbeid på Motorcentralen, så ble du. Reidar og Oscar Holmen, Thorstein Mythen, Børre Bjørnsrud, Kristian Olsen og mange andre var der i mange år.

– Arbeidsdagen begynte klokka 07.00 om morgenen og varte til fem om ettermiddagen. Det var middag mellom klokka 12 og 14. Mange av de ansatte gikk hjem for å spise middag og jeg var heldig, for jeg bodde i Victoria-gården. Jeg hadde også arbeid om kvelden med å passe bensinpumpa hvor vi tanket Shell bensin. Da

Lillehammer Motorcentral as. 75 år.
1997. Jan V. L. Pedersen.